

день, за да я облѣчешъ... Защо? Чудно момиче! Какво му стана изведнажъ? Пресвета Владичице и ти, Свети Димитре, свети Кузманъ и Дамяне, нѣкоя пламеница го е разкършила... Утре ще извикамъ баячката Каля. А сега дай единъ червенъ конецъ, отивамъ да нажсамъ босилекъ... Да те порѣся...

— Недей, мамо. Нищо ми нѣма...

Едва следъ обѣдъ тя склони да излѣзе съ другар-китѣ си на сбора при Света гора.

Цѣлиятъ градъ бѣше излѣзълъ навънъ, на просторъ, да се повесели далечъ отъ тѣснитѣ, тъмни улички на крепостния градъ. Празнично облѣчени хора, съ засмѣни лица, се блѣскаха край панаирскитѣ бараки и разглеждаха стоката, донесена отъ всички краища на България и далечнитѣ чуждоземни пазари. Само веднажъ въ годината търновци виждаха толкова много, толкова скѣпи и толкова разнообразни нѣща на едно мѣсто. Ана и другаркитѣ ѝ се промѣкваха отъ барака на барака и гледаха съ жадни очи хубавитѣ работи, които търговцитѣ съ високи викове се маѣеха да нахвалватъ. Какво нѣмаше тамъ! Скѣпи византийски аксамити, копринени кърпи, египетски платове, златни и сребърни конци отъ Генуа, червени кожи, венециански сапуни, лаванда, мускусъ... Задъ баракитѣ, по-близо до гората, се тѣлпѣха чърди отъ свини, овци, коне, кози... Тамъ се продаваше сѣщо месо отъ птици и дивечъ, риба, ябълки, орѣхи, сушени плодове...

Всѣки можеше да си купи това, което му е било на сърдце цѣла година. Виковетѣ на продавачитѣ се смѣсваха съ глухитѣ думкания на тѣпанитѣ, съ високия пискливъ призивъ на гайдитѣ, съ крѣсътитѣ на фокусници и проповѣдници. Подъ едно дърво се тѣлпѣше голѣма навалица около единъ богомилъ-странникъ, който заклинаше людетѣ да не се увличатъ отъ бѣсовски изкушения. Недалечъ отъ него, биляръ-цѣлебникъ продаваше сухи жаби, човѣшки черепи и кости, вълчи сърдца и прахъ отъ змийски кожи. Малко по-нататѣкъ двама едри борци събираха около себе си купове любопитни. И цѣлата тази